

faa deres Penge givet ud, de Penge, de gerne vilde vente med at give ud, til disse Arbejder naturligt skulde udføres. Saa er det kun den anden Part, der er i Vanskelighed, dem, som gerne skulde have Arbejde, men nu er henvist til Arbejdsløshed. Derfor turde Landet ligge, som det ligger, ved dette Forslag, og derfor kan det Standpunkt, man indtog med Hensyn til Skotøjsindustrien og det Standpunkt, som indtages her, udmærket paralleliseres.

Jeg kan slutte med disse Bemærkninger. Jeg kan for Resten føje til, som den højtærede Minister begyndte med, at af megen Tale kommer Fortrydelse, og vi naar vel heller ikke saa forfærdelig meget længere ved at blive ved at diskutere, det er jo ret givet, hvad der bliver vedtaget i dette høje Ting. Men jeg vil gerne sige med Hensyn til Afstemningen, at da jeg har bragt i Erfaring, at Tingets højtærede Formand vil lade Mindretalsforslaget komme til Afstemning først, anbefaler jeg mine Meningsfæller at stemme for dette, og hvis det ikke bliver vedtaget, hvad jeg forudser, anbefaler jeg mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme, naar Flertalsindstillingen kommer til Afstemning.

Socialministeren (Borgbjerg): Jeg skal kun gøre to korte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Slebsager, som vilde forsvare sin Sammenligning med, hvad der skete i 1923, med; at nu bringer jo ogsaa Kommunalbestyrelserne Ofre, altsaa begge Parter. Men det er sikkert ikke ret meget af det, som her er Tale om, der bliver gennemført ved direkte kommunal Ledelse. Saa snart der er Tale om et større Arbejde, er det jo et Arbejde, der udføres gennem Entreprenør, hos hvem Ingeniør, Arkitekt o. s. v. er beskæftiget, og dem tænker Venstre ikke paa her ved sit Ændringsforslag, thi saa vilde det ikke have kunnet bruge Udtrykket: sædvanemæssig Løn. Det plejer man ikke at bruge om Entreprenører, det plejer man kun at bruge om Arbejdere.

Det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have undersøgt Loven af 1924, saa vilde jeg komme til Erkendelse af, at mit Forslag i Oktober var i Strid med Princippet i den Lov. Dette er i Virkeligheden en Beskyldning imod de Mænd, jeg nævnte, og som det ærede Medlem sagde jeg havde nævnt en 6—7 Gange, men som jeg slet ikke vil betænke mig paa at nævne ottende eller niende Gang, om det skulde være, det er en Beskyldning imod det ærede Medlems egne Partifæller: Direktør

Jensen-Sønderup, Landstingsmand Hauch, Raadmand Silius Johansen, Arbejdsgiverforeningens Næstformand, Ejnar Jørgensen for at have siddet fuldkommen i Blinde og indstillet noget uden at have haft Anelse om Arbejdsløshedsloven af 1924. Det er jo fuldkommen horribelt. Venstre er dermed kommet ud i en Sump, hvori Partiet synker dybere og dybere, for hver Gang noget Medlem af Partiet tager Ordet i denne Sag — og jeg agter for øvrigt ikke at bidrage til at drage dem op deraf.

Christmas Møller: Af hele denne Forhandling vil i hvert Fald Fællesudvalgets Folketingsordfører, det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen (Holbæk A.), lære, at man skal være meget varsom med at fortælle gode Historier i Rigsdagen. Thi det ærede Medlems gode Historie endte med, at Manden ikke kunde faa vendt — jeg synes, at Vendingen er ved at begynde at komme. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Hvad for en Vending?) Ja, jeg tror, at de, der skulde forstaa det, forstod det.

Den højtærede Socialminister sagde, at da han havde hørt Venstres Ordfører og den konservative Ordfører, var han som himmelfalden. Jeg forstaa den højtærede Socialministers Udtalelser om den fuldkommen saglige Opposition, han og Socialdemokratiet udførte, saaledes, at han gerne vilde give Tingets Opposition et Bevis paa, hvordan man er, naar man er himmelfalden. For jeg tror ikke, Socialministeren virkelig vil kunne opretholde Paastanden om, at der aldrig er sagt et overflødigt Ord, som Socialministeren nu aldrig siger et overflødigt Ord, at der aldrig er talt for længe fra Socialdemokratiets Side, at der aldrig er talt om ligegyldige Ting; de store Bankdebatter og Dagsordensdebatter, alt dette var den rene skære saglige Opposition. Jeg takker Socialministeren for det Kursus, han har givet i Himmelfaldenhed, jeg forstaa altsaa de Følelser, den højtærede Socialminister havde hin Dag. Jeg understreger, at den højtærede Socialminister udtalte, at paa det Tidspunkt, jeg havde nævnt, var det i og for sig muligt at komme til en Overenskomst. Den højtærede Socialminister sagde, at Regeringen har intet Ansvar. Regeringen maa dog vente paa Udvalget, maa vente paa Kommissionen. Jeg maa virkelig sige til den højtærede Socialminister, at hvad enten man har Udvalg eller Kommissioner nedsat, som skal give Beretninger, er det Regeringen, der har Ansvaret; i det Øjeblik Regeringen tydeligt kan paavise, at den ikke kan faa